

Global Research: NATO opúšťa diplomaciu a hovorí,: Už žiadny mier! Akoby ho niekedy chcelo

- CZ24 News | 25. srpna 2022

Na konci svojho výročného summitu v Madride koncom júna NATO prijalo [novú strategickú koncepciu](#). Usmerňujúci dokument je ôsmym svojho druhu od založenia aliancie v roku 1949. Radikálne sa rozchádza s tromi predchádzajúcimi bezpečnostnými [informáciami z obdobia po studenej vojne](#), ktorý však poznamenal, že „euroatlantický priestor je v mieri“, pretože „hrozba konvenčného útoku proti územiu NATO je nízka“.

V očiach NATO ruská invázia na Ukrajinu zmenila tento kalkul a tvrdila, že vojenská organizácia už nemôže počítať s možnosťou útoku na suverénne štáty NATO. Nová strategická koncepcia, ktorá pokračuje v tom istom záhadnom jazyku, dospela k záveru, že euroatlantická oblasť teraz „nie je v mieri“, napriek tomu, že žiadny člen NATO nie je vo vojnovom stave s Ruskom.

Nebezpečná zmena politiky

Za touto slovnou hračkou je v dokumente kodifikovaná nebezpečnejšia zmena politiky. Od prijatia Harmelovej správy v roku 1967 **NATO vždy oficiálne zahŕňalo diplomaciu** v tej či onej forme (pričom politický dialóg a strategické partnerstvo sú zameniteľné označenia) ako jednu zo svojich „základných“ alebo „základných“ úloh.

Správa „[NATO 2030](#)“ z novembra 2020 napríklad jednoznačne uviedla, že „NATO by malo pokračovať v dvojacom prístupe odstrašovania a dialógu s Ruskom“.

V novej strategickej koncepcii boli kľúčové úlohy zbavené potreby diplomacie, s výnimkou jedného alebo dvoch zbytočných riadkov o „zmysluplnom a vzájomnom politickom dialógu“ o otázkach kontroly zbrojenia pochovaných uprostred textu.

„Globálne NATO“

Skôr, okrem svojej pôvodnej funkcie odstrašovania a obrany, NATO teraz plne prijíma „prevenciu a zvládanie kríz“, na čele ktorej stojí od 90. rokov so svojimi právne pochybnými a morálne pochybnými intervenciami na Balkáne, v Afganistane a Líbyi; a „kooperatívna bezpečnosť“ s odkazom na rozširovanie NATO vo východnej Európe a jeho spoluprácu v rámci Partnerstva za mier s krajinami v stále vzdialenejších regiónoch vrátane Čierneho mora, Blízkeho východu, severnej Afriky a dokonca aj Indo-Pacifiku, ktoré Briti presadzovali začlenenie do „[globálneho NATO](#).“

Rusko bolo prvou krajinou, ktorá sa prihlásila do programu Partnerstvo za mier už v roku 1994. Nová doktrína NATO však uvádza, že Rusko už nemožno považovať za partnera „vo svetle jeho nepriateľskej politiky a konania“.

Strategická koncepcia ignoruje skutočnosť, že rozširovanie NATO a nové kľúčové úlohy, ktoré aliancia prijala po studenej vojne v snahe ospravedlniť svoju ďalšiu existenciu, boli v Moskve rovnako dlho vnímané ako nepriateľské, ani neponúka žiadnu úvahu o tom, ako nové politiky mohli prispieť k súčasnému nepokojnému „strategickému prostrediu“.

Namiesto toho vychvaľuje „historický úspech“ rozširovania NATO z hľadiska priestoru a podstaty a

trvá na tom, že aliancia „nehľadá konfrontáciu a nepredstavuje žiadnu hrozbu pre Ruskú federáciu“.

Logika tejto úvahy spočíva v tom, že rozšírenie NATO alebo jeho program Partnerstvo za mier je odlivom nevinných a dobre mienených snáh Západu šíriť svoje hodnoty liberálnej demokracie po celom svete.

Nové členské štáty sa napokon k aliancii pripojili dobrovoľne. V istom zmysle táto logika platí. Je ťažké pochopiť, ako rozšírenie vojrovej záruky pre východoeurópske a balkánske štáty prispieva k bezpečnosti západnej Európy, nehovoriac o Spojených štátoch.

A od Clintona po Busha a Obamu bola politika otvorených dverí NATO formulovaná vo wilsonovskej rétorike Spojených štátov ako benígneho hegemóna. Aj Joe Biden nasmeroval minuloročnú konferenciu NATO v Bruseli smerom k vyhláseniu globálneho boja medzi demokraciou a autoritárstvom.

Zástancovia tohto wilsonovského liberalizmu si však neuvedomujú, že ich benevolentné činy by si mohli znepriatelíť iné národy. Teraz apologéti NATO, ako napríklad ukrajinský **prezident Volodymyr Zelenskij**, tvrdia, že ak by sa aliancia nerozšírila na východ, **Vladimir Putin** by bol vo svojich imperiálnych ambíciách ešte odvážnejší.

Ako však [John Mearsheimer](#) zdôraznil už v roku 2014, neexistujú prakticky žiadne dôkazy o tom, že by Putin chcel začleniť Krym pred prevratom na Majdane. Jeho ofenzívna zahraničná politika na Ukrajinu od roku 2014, ktorá vyvrcholila inváziou v roku 2022, je skôr reakciou na to, že NATO sa približuje k ruským hraniciam. Priviesť Ukrajinu do členstva v NATO bolo pre Rusko dlho veľkou tučnou hranicou a my sme ju prekročili.

NATO nedodržalo sľuby

V prvom rade, **predstavitelia západnej Európy po páde Berlínskeho múru sľúbili Sovietom, že hranice NATO sa neposunú „o palec“ na východ.**

Ale potom boli všetky bývalé krajiny Varšavskej zmluvy a dokonca aj niektoré bývalé sovietske republiky začlenené v 90. rokoch a začiatkom 21. storočia. Okrem dôkazov, ktoré [Národný bezpečnostný archív](#) zhromaždil o tejto otázke pred niekoľkými rokmi, [nedávny archívny výskum](#) opäť potvrdil tieto nedodržané sľuby.

Ďalej v roku 2008 ruský **minister zahraničných vecí Sergej Lavrov** varoval amerických diplomatov, že ďalšie rozširovanie NATO, najmä o Ukrajinu, by predstavovalo „potenciálnu vojenskú hrozbu“.

William J. Burns, ktorý je teraz šéfom CIA, ale v tom čase pôsobil ako veľvyslanec USA v Rusku, Lavrovov odkaz stručne preložil do [diplomatickej depeše](#): „Nyet znamená nyet: Rozširovanie NATO k Rusku sa obmedzuje.“ Ďalej vyjadril názor expertov z ministerstva zahraničných vecí, ktorí varovali, že „silný rozkol na Ukrajine v otázke členstva v NATO s veľkou časťou etnicko-ruskej komunity proti členstvu by mohol viesť k veľkému rozkolu, ktorý by zahŕňal násilie alebo v najhoršom prípade občianske vojny.“

Bushova administratíva ignorovala tieto varovania a presadila začlenenie Gruzínska a Ukrajiny na summite v Bukurešti, kde aliancia kodifikovala, že „tieto krajiny sa stanú členmi NATO“. Nakoniec nasledovala vojna v oboch krajinách, v Gruzínsku v roku 2008 a na Ukrajine v roku 2014. Rusko anektovalo Krym a podporovalo separatistickú vojnu na Donbase, ktorá sa dlho vliekla až do invázie v roku 2022.

Po roku 2014 sa Ukrajina začala de facto stávať členom NATO, čo ukrajinský režim podporilo zaujať tvrdý postoj voči Rusku. V roku 2017 sa Trump rozhodol predať „ obranné zbrane “ Kyjevu. Do aktu sa zapojili aj ďalšie krajiny NATO, ktoré posielali zbrane na Ukrajinu, cvičili jej armádu a spojili sa s ňou na spoločných leteckých a námorných cvičeniach.

V júni 2021 sa [britský torpédoborec](#) plavil cez Čierne more v snahe podporiť Ukrajinu, čo vyvolalo diplomatický spor s Ruskom. NATO to však neodradilo, pretože o mesiac neskôr sa na veľkom námornom cvičení v Čiernom mori zúčastnilo celkovo 32 krajín.

V reakcii na to sa Rusko rozhodlo zapojiť do donucovacej diplomacie, podobne ako to urobila Obamova administratíva, aby prinútila Irán, aby podpísal jadrovú dohodu z roku 2015. Putin zhromaždil vojakov na ukrajinskej hranici a požadoval záruky, že vo východnej Európe a na Ukrajine nebudú nainštalované žiadne útočné rakety, aby nevstúpili do NATO.

Keď sa kríza nevyriešila diplomaticky, Rusko napadlo Ukrajinu. Až donedávna medzi Washingtonom a Moskvou [takmer neexistoval diplomatický styk](#) s cieľom vyriešiť konflikt. Britský premiér Boris Johnson tiež počas aprílovej cesty do Kyjeva „ [vyzval proti rokovaniam](#) “.

Ostatné členské štáty NATO, ako napríklad Francúzsko, Nemecko, Taliansko a Maďarsko, sa [prihovárali k rokovaniam](#). Pokiaľ však nebude existovať väčší tlak na obnovenie diplomacie ako hlavnej úlohy vojenskej aliancie, wilsonovská rétorika bude pravdepodobne naďalej spôsobovať, že svet bude nebezpečný.

Bas Spliet

O autorovi: Bas Spliet je historik a kandidát na doktorandské štúdium na univerzite v Antverpách v Belgicku. Píše o rôznych témach z historického uhla pohľadu. Nájdite celú jeho prácu na (Re)write history, jeho webovej stránke Substack

Redakčné upozornenie: Za obsah a pôvodnosť príspevku zodpovedá autor alebo pôvodný zdroj. Portál SKsprávy publikuje aj názory, ktoré nemusia odrážať stanovisko redakcie alebo jej vydavateľa. Robíme tak z úcty k ústavnej hodnote názorovej plurality, ktorá prispieva k posilneniu demokracie ako otvorenej platformy pre slobodnú výmenu názorov.

AUTOR: Bas Spliet

[ZDROJ](#)

Překlad: Sk Správy